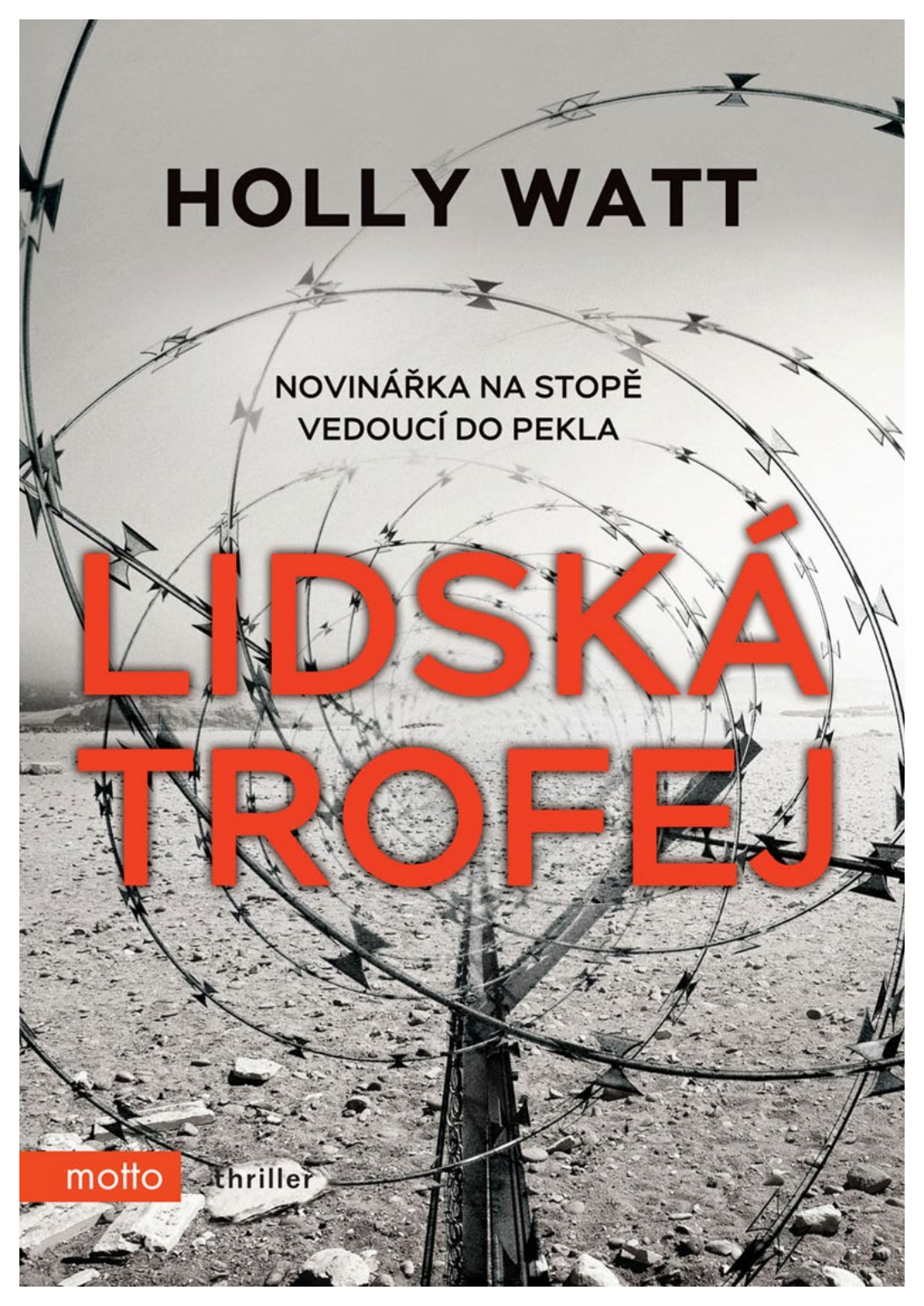




HOLLY WATT

NOVINÁŘKA NA STOPĚ
VEDOUcí DO PEKLA

LIDSKÁ TROFEJ

motto

thriller

Lidská trofej

Vyšlo také v tištěné verzi

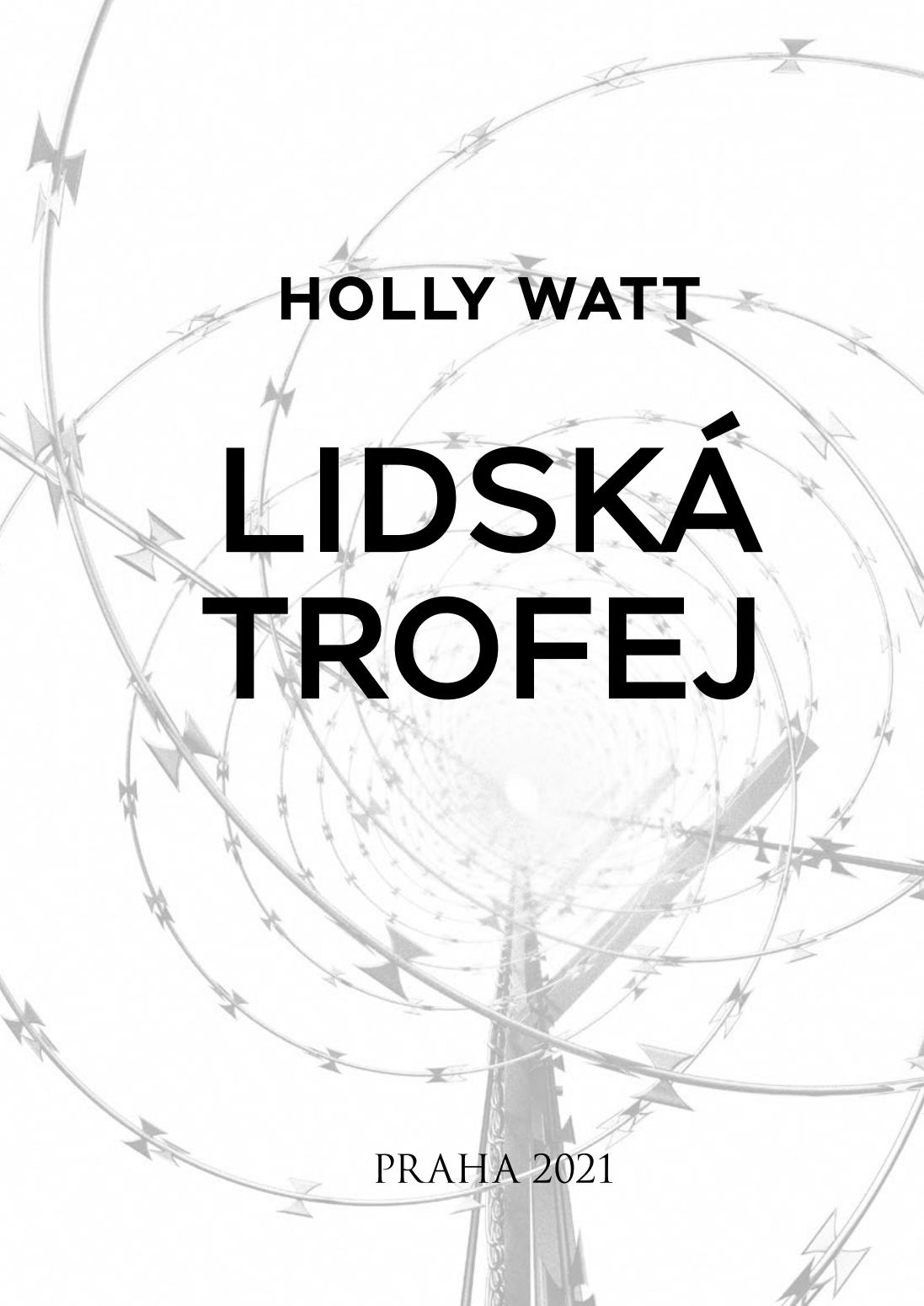
Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz



Holly Watt
Lidská trofej – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA



HOLLY WATT

**LIDSKÁ
TROFEJ**

PRAHA 2021

Přeložila Petra Královcová

Věděla, kam jít.

Do nějaké klidné restaurace, ale zase ne příliš klidné. Dost rušné, aby pohltila hovor, dost tiché, aby zachytila každé slovo.

Nechtěla, aby se v tu nejméně vhodnou chvíli jeho hlas kamsi vytratil. Značné rozestupy mezi stoly pomáhaly.

Podlahy mohou být zrádné. Hledala koberce. Souvislé dřevěné podlahy. Dlažba odrážela zvuk. I stěny mohly být problematické. Nejlepší bylo dřevěné obložení nebo tapiserie.

Vyloučila dekorace rozlézající se po stole, vyloučila živou hudbu. Obvykle – ale ne vždy – se vyhýbala hotelům. Pokoje nahoře mohly změnit atmosféru.

Zjistila, že to drahé bývá nejlepší, protože platila a každý – úplně každý – se nechal rozptýlit tuctem ústřic nebo Château Lafite.

Už tady jednou obědvala. Napůl si užívala vynikající jídlo, napůl ji nervoval pronikavý zvuk přístroje na kávu.

Nechala slušné spropitné, takže příště budou číšníci reagovat okamžitě. Tentokrát.

Dala jasně najevo – ale převelice zdvořile –, že nechce být rušena. Není nic horšího než vyrušení kvůli kávě, vínu, dezertu, když člověk touží jen po podivném klidu.

Jedla v těch nejlepších londýnských restauracích a překvapovalo ji, když to někdo považoval za výsadu.

Muselo jít o místo, kde ji nikdo neznal. I když člověk si nemůže být nikdy jistý. Už se to stalo, ale podařilo se jí zažehnat nebezpečí. „Casey? Ne, promiňte... jmenuji se Caroline. Caroline Eyrová.“ Lehký smích. „Vypadám jako spousta lidí.“

A její přátelé, kteří věděli, co dělá, by to skoro uhodli a odešli. Jejich doprovod by byl na pochybách a odšoural by se, zatímco by vrtěl hlavou. „Přísahal bych...“

Samozřejmě záleželo na světle. Pokaždé šlo o světlo.

Když teď vcházela do místnosti, každé brala v úvahu světlo. Svíčky a lampy, okna a denní světlo. Protože pohled do očí mohl být spouštěč.

Také oblečení volila podle prostředí. Vždy tmavé barvy. Vždy drahé látky. Oblečení zakrývající všechno, ale vyvolávající v mužích touhu ji svléknout. Na oblečení dostávala štědrý příspěvek. Věděli, že se vyplatí.

A nemohla používat vlastní oblečení.

Protože všechny ty elegantní kostýmky a černé šaty, upravené košile a elegantní saka, všechno rozpárali.

A pak je ve stísněném podkroví v Holbornu znovu sešili.

Ty kostýmky a šaty, košile a kabáty teď byly jiné. Byly pečlivě – přepečlivě – protkané drátky a tlačítky, očky a tajemstvím.

Nikdo by si nikdy nevšiml prázdného pohledu té nejmenší skryté kamery.

I

Redaktor zpravodajství křičel na svůj tým. Přišourali se dokonce i ti, kteří nebyli v palebné linii, protože sledovat vzteklého Rosse stálo za to.

Lidé pod palbou se chvěli.

„Všichni jste k ničemu,“ řval na ně a mával výtiskem *The Times*, které přinesly exkluzivní rozhovor s náměstkem ministra vnitra. „Za tím podělaným příběhem jsme se hnali měsíce. Nejméně pět z vás se tomu věnuje, a nikdo nedokázal vyhrabat tu pitomou historku v knihovně.“

Mrskl *Timesy* dozadu do místnosti, kde se snesly na redaktora zdravotní rubriky.

„Kurva, Rossi,“ redaktor přepnul hovor s lékařskou komorou na čekání a otočil se. „Tvoje muška je skoro stejně dobrá jako čich na zprávy.“

Hodil *Timesy* zpátky přes místnost. Náměstkova pohledná tvář se usmívala z titulní strany. Vyzařoval klidnou inteligenci a chladné ambice.

„Dejte mi na linku ten zatracený politický tým.“

Nešťastná sekretářka stiskla tlačítka.

„Ano?“ ozval se neochotně hlas redaktora politické rubriky. Politický tým pracoval z Dolní sněmovny, sídlil v maličkém orlím hnízdě hned pod Big Benem. Té uličce, kde mají kancelář všechny noviny, se říká Burma Road. V centru moci a daleko z dosahu redaktora zpravodajství.

„Do prdele, nenapadlo vás, že bychom – mooožná – měli zájem o první velký rozhovor s tím cílevědomým kokotem Alexanderem Kingsleyem?“

„Snažili jsme se, Rossi. Víš, že jsme se o to snažili.“

„Tak proč jste ho teda sakra nedostali? Myslel jsem, že jste s ním kámoši, zatraceně. Nemohli jste to všichni podělat.“

„Naštval jsi Downing Street, když jsi rozmáznul aféru kolem penzí. Dali to místo nás *Timesům*.“

Aféra měla největší titulěk na titulní straně *London Post*, byl to hlavní článek, který měl odtrhnout čtenáře od konkurence. Tahle aféra pronásledovala Rosse ve snech.

„K čertu.“ Odmlčel se a snažil se vymyslet, jak opětovat tenhle zásah na komoru. „To pořád nestačí.“

Politický redaktor vycítil slabost.

„Sarah zrovna dostala dobré čtení od poradce z obrany.“

Redaktor zpravodajství zaváhal. Když nabídneš zítřek, možná přežiješ dnešek. Zvláštní poradce ministra obrany by možná za pár vteřin stál.

„Získala nějaké materiály k té nové letadlové lodi,“ pokračoval redaktor politiky.

Nevypracoval se k politickému zpravodajství v *London Post* bez toho, aby se občas nemusel vypořádat s útoky.

„Dobře, dobře.“ Redaktorovi zpravodajství se zachvěl nos. „Ale už jsme byli v závěsu tenhle týden třikrát, a to je teprve podělaný úterý... Co teda říkal o čase dodání?“

Ross chvíli poslouchal.

„Fajn. To bude jako základ titulky stačit. A vyříd' na Downing Street, že na sračky s pomstou podávanou za studena nevěřím. Spíš mi to připadá jako ochutnávka. Ne, to škrtni. Řekni jim, že pro mě je pomsta jako bufet sněž, co můžeš.“

Praštil telefonem, ale krize pominula.

Za ním kopala Casey patami do stolu dopisovatele černé kroniky a posunula štos papírů.

„Casey...,“ skočil po papírech.

„To je nuda,“ zasténala Casey a loudala se pryč. „Nuda, nuda, nuda.“

■

Casey Benedictová byla investigativní novinářka. Možná hvězda novin, ale to by nikdo neřekl nahlas, ne ve zpravodajské místnosti.

Teď Casey pochodovala přes kanceláře *Postu*, kolem řad stolů. Politic-

ky stál *London Post* někde mezi *The Times* a *Telegraphem* – držel si pověst seriózních novin, zatímco online soupeřil s bulvárem.

Pod Rossovým dychtivým vedením se tým zpravodajství pyšnil svou agresivitou.

„Dostaňte ty hajzly! Dostaňte je. Chci je vidět na kolenou.“

Denně brali Fleet Street útokem, vyhledávali boj. Veřejnost byla rozpolcená mezi zděšením z taktiky a závislostí na slovech.

Věčný závod o prvenství. Vyhrát, vyhrát, vyhrát za každou cenu.

Casey se probojovávala nahoru. Začala jako elévka a vařila Rossovi kávu.

„Půl napůl instantní kafe a horkou vodu.“

„To vás zabije.“

„To je mi jedno.“

Při pohledu zpátky se divila, jak to přežila.

Řízení novin spočívalo v přirozeném výběru – a ona díky štěstí a zoufalství obstála.

Zkoušeli ji zlomit, a když to nešlo, neochotně jí dávali práci. Po celé zemi a pak po celém světě.

V Afghánistánu. Vyčerpaní vojáci, nekonečné války. Rozléhající se jekot sirén nad základnou uprostřed ničeho, po setkání tam někde venku za dráty. Ty sirény představovaly nejhorší zvuk. Všichni čekali na vrtulník, aby utíkali do improvizované nemocnice na základně. A Casey čekala, až bude moct natukat slova zoufalství a dát do nich krásu, která tam nikde nebyla.

Wrexham. Mecca, vlhká místnost, bingo. Čekala na premiérovu manželku a její strhující proslov pro několik velšských důchodců. Osmdesátníci zuřili, že někdo jen na okamžik přerušil jejich nekonečnou hru. Manželka byla plachá, zahanbená, chtěla to mít za sebou. Za chvíli se jí přání splnilo.

Kazachstán. Letadlo plné Britů narazilo do skalní stěny. Trička a boty, sluneční brýle, papírové sáčky, všechno rozeseté po skalách. Zkoušela si na okamžik představit ten náhlý pokles. Chaos, výkřiky. Sepsat to a ukázat ostatním.

Spolu se slzami a hněvem, neštěstím a rozhovory s pozůstalými.

Casey byla vždy na místě, převáděla to do slov, která pak probublávala od předplatitelů, až byla online a křičela z titulních stran. Palcové titulky k snídani i o přestávce na čaj. A lidé pak u automatu s vodou klábosili, jak je to hrozné, no věřili byste tomu, a zatímco se v konvici vařila voda, vtipkovali o titulcích.

V osmadvaceti letech Casey nikdy nevěděla, kde bude trávit noc. Náhradní oblečení – teplé bundy i lehké šaty – měla schované pod stolem.

Tokio. Jeruzalém. Buenos Aires. DC.

Cestou na Heathrow měla trochu času přemýšlet. Prolistovat zprávy, nastudovat cíl.

Šanghaj. Vancouver. Frankfurt. Dillí.

Zatímco sochy padaly a davy vítězily, země se otrásala a bomby vybuchovaly.

Sydney. Bagdád. Kapské Město. Petrohrad.

„Jedu kamkoliv, kde se něco zajímavého děje,“ řekla jednou kamarádce. „Extrémy.“

A pak se odmlčela, protože jak někomu vysvětlit, že pokaždé přilétá do opojné radosti, nejjasnějších barev, nezměrného žalu – ale jak se potom má vrátit do běžného dne?

■

A pak jednoho dne před třemi lety přišla Miranda. Z *Daily Argos*, tisíciokého božstva a rivala *Postu* na život a na smrt.

Podezíravě po sobě koukaly. Casey byla zářivým mládím zpravodajské místnosti, Miranda zavedená hvězda, přetažená za cenu obrovských nákladů.

Ve třiatřiceti Miranda v *Argosu* řídila tým investigativců. Její akcie obzvlášť stoupily, když donutila člena vlády sestoupit ze závratných výšin mezi řadové poslance. Říkali tomu skalp a Miranda jich posbírala několik.

Ross chtěl pro *Post* investigativní tým, aby šťoural do velkých případů, co vydrží dny, týdny, měsíce.

„Do hloubky,“ řekne dopisovatel.

„Pomalu,“ bude remcat zpravodajská místnost.

Ale Ross chtěl, aby mu přinesly exkluzivitu, pořádné sólokapry.

■

Miranda a Casey si mohly vybrat.

Miranda měla natočené blond kudrny a modrým očím nic neuniklo. Plula v oblaku Chanelu č. 5 a její skřehotavý smích se rozléhal kanceláří. Působ ji chránil jako brnění, byla sebejistá a mohla si vybrat svůj tým. Casey se na ni zpočátku mračila, chtěla soupeřit.

Ale jejich první článek dopadl dobře, lépe, než kdokoliv čekal. Výkonný ředitel rezignoval kvůli černé díře v modrých žetonech. S pistolí u hlavy četl svou omluvu do zpráv o desáté, zatímco akcionáři se bouřili.

Casey a Miranda sledovaly přehled přibývajících zpráv a pak šly na skleničku.

„Dobrá práce, Casey.“ Náznak laskavosti.

„Rádo se stalo.“

A další den se se smíchem začaly dělit o nápady a triky.

Život novinářů stojí a padá s nápady. Sdílení i tady znamená důvěru.

■

Ale dnes se Casey nudila. Pracovaly na obrovském úniku informací. K úniku dat dochází s prudkým rozvojem technologií, jejich obrana se učí z útoků.

Tisíce dokumentů. Nekonečné sítě stránek ukradených z nějaké zahraniční účetní firmy. A pomalu, k uzoufání pomalu, skládaly dílky papírů stovek společností.

Společnosti z Britských Panenských ostrovů vlastněné seychelskými společnostmi vlastněnými panamskými společnostmi, které vlastnili dosazení ředitelé a ty zase příbuzní nejkrvavějších diktátorů.

Jednou z toho bude příběh, který otřeše finančním centrem Londýna v základech. To ale potrvá ještě měsíce. Prozatím si ve Wynford Mortimer nevědomky užívali poslední chvíle anonymity.

Novináři přežívají na tyčinkách Mars, jménech pod článkem, kávě a adrenalinu.

A Miranda ji znala dost dobře na to, aby věděla, že znuděná Casey znamená potíže. Vzhlédla od monitoru počítače.

„Tak jdi a něco dělej.“

„Ale kam? A co?“ rozvalila se jí Casey přes stůl.

„To je mi jedno,“ slabě se na ni usmála Miranda. „Ale přestaň už sakra vyšilovat.“

Když se kancelář konečně začala vyprazdňovat, Casey se přidala k proudu. Večer se táhl. A pak zacvrlikal telefon.

„Ty chlapíci, po kterých jdete, jsou tu.“

II

Casey brzy zjistila, že barmani se vyvíjejí jedním ze dvou směrů. Buď se zamilují do několika drinků a hlasité hudby, pěkných děvčat a levných drog. Nebo začnou být otrávení a naštvaní.

Začnou je nudit propité noci a promarněné dny. Šampaňské stříkající do vzduchu a dívky sbírané z podlahy.

Příliš často slyšeli můj-táta-by-si-tě-moh-koupit-úchyle, až otočili a hledali způsob, jak vrátit úder.

A Casey už tam čekala se soucitným úšklebkem a očima obrácenými v sloup. Barmani věděli všechno.

Jasperovi, hlavnímu portýrovi u Gigiho, se to tak přičilo, že si Casey myslela, že už nemá daleko k úplnému odchodu. Prozatím jí ale tu a tam poslal krátkou zprávu.

Byl chytrý, Jasper. A ona mu řekla, co přesně chce.

„Hoši z Core Genu právě vešli.“

■

Casey se z *Postu* loudala jako tělo bez duše do maličkého bytu poblíž Bethnal Green Road, kde se necítila tak docela doma. Měla v plánu trochu ledabylé jógy, v uších jí zněla Mirandina slova a snažila se zajímat o sadu cédéček, o kterých v kanceláři každý mluvil.

Jasperova zpráva o Core Genu ji zdvihla z postele.

Ačkoliv šlo o jedny z největších obchodníků s komoditami na světě, skoro nikdo o Core Genu neslyšel.

Core Gen plnil nádrže aut – z venezuelských vrtů. Core Gen dělal

toasty. Pšenici koupil a prodal dřív, než ji vůbec zaseli na nějakém zaprášeném iowském políčku. Core Gen naléval kávu, poté co schramstnul nějakého mrňavého keňského farmáře a převezl ji za pár hodin přes půl Afriky.

Lidé žili s Core Genem, aniž to vůbec tušili.

A Casey měla podezření, že se Core Gen také chystá podepsat smlouvu na většinu libyjské ropy.

Libye, nádherná, drolící se Libye se snažila vyhrabat z nekonečné občanské války. Na severním okraji Afriky, se zmateným novým vedením – lidmi, kteří především nikdy nečekali, že budou mít moc – hledali někoho, kdo by rozuměl byznysu. Hledali lidi, kteří vědí.

Core Gen sídlící na opačné straně Středozeří v pompézním Monaku se cílevědomě dral do popředí.

Společnost nedávno angažovala bývalého ministra obrany, aby na ně zapůsobil. A byl v tom dobrý. Kouzlo osobnosti, jak se politici naučí, je přenositelná dovednost.

Trval na tom, že je pouze shoda okolností, že poslední vláda úzce spolupracovala s libyjskými rebely, když bojovali za svržení šíleného diktátora.

Jen čirou náhodou britské letecké útoky rozdrtily poslední bašty obrany. Malé vítězství, jak tehdy zdůraznil ministr obrany. Všichni získali.

Pochopitelně od té doby docházelo ke komplikacím. Takové vratké státy byly velmi zranitelné. Země byla... no, drobná.

Ale právě teď procházela jakýmsi křehkým příměřím.

A Casey slyšela, že bývalý ministr obrany teď byl hlavní postavou dlouhých jednání Core Genu s nejistou novou libyjskou vládou.

Ti muži u Gigiho mohli právě teď o té opatrné dohodě vědět všechno.

■

Černé šaty, vysoké podpatky, vlasy spěšně vyfoukané v předklonu. V černých saténových šatech se Casey u Gigiho ztratí. Měla ten typ obličeje, který mohla skvostně nalíčit a stejně tak ztlumit k neviditelnosti. Jemné rysy se daly proměnit tahem řasenky nebo dotekem rtěnky. Šedé oči rozzářil lehký dotek očních stínů.

Casey se podívala do zrcadla – byla téměř připravená k odchodu.

Vodka v mrazáku. Jen panáka v rychlosti, aby se jí leskly oči. Stačí vzít každodenní detaily a obrátit je.

Gigi na konci uličky, hned vedle Piccadilly, byl místem slavicích fotbalistů a plíživých se děvčat.

Paparazzi se krčili a lovili rozmazané úsměvy a ledabylé spory.

Byla tam fronta, vždycky tam byla fronta, ale Jasper na ni kývl. Napůl Somálec, s truchlivým pohledem a úzkou tváří vypadal až příliš křehce v černé kožené bundě s třpytivými kamínky tvořícími na zádech nápis Gigi's. Ale Casey ho viděla vyhodit opilého rváče a věděla, že vítězil tím, že mu to bylo jedno.

„Stůl osm. Uvidíš je.“ Tiše.

„Díky, Jazzi.“

„Kdykoliv.“

Naznačil zasalutování a vytratil se. Casey scházela po zrcadlovém schodišti a doléhal k ní hluk.

U Gigiho bylo bludiště malých stolků, nízkých pohovek a nemilosrdné hierarchie. Skupinka mužů si tu rezervovala stůl na celou noc. Když se nějaký stůl praštil přes kapsu a dal deset tisíc liber za láhev vodky, celý podnik znehybněl. Ozvala se klubová znělka a děvčata samá třpytka a jiskřivý úsměv napochodovala s láhví ke stolu. Tyhle přehlídky se opakovaly znovu a znovu, celou noc.

Někdy se tomu Casey musela smát. Opuštění hoši si hráli. Ale ne dnes.

Stůl číslo 8 byl v boxu kousek od tanečního parketu. Casey si vykračovala kolem.

„Proboha,“ klopýtla a spadla tak, že přistála na jedné z pohovek obklopujících stůl číslo 8. „Moc se omlouvám.“

Málem přistála na jednom z těch mužů. Podrážděně se otočil a Casey rozzářila úsměv jako baterku.

„Jsem tak pitomá. Ach bože, mám rozbitou botu.“ Neměla, ale to se nikdy nedozví. A i kdyby, nezmíní se o tom. „Vylila jsem vám pití, je mi to tak líto. Dovolte mi koupit vám nové.“

To bylo heslo, které mu připomnělo, proč byli tady.

„Netrapte se tím, zlato. Pití máme spoustu. Pojdte, vemte si taky. Šampus, dobře?“

A kulhavá gazela byla ve stádě.

Ostražitě sledovala, jak jí nalévá pití, a procházela si, co o něm ví. Oblek, boty, hodinky. Casey viděla jeho postavení na žebříčku. Nebyl šéfem skupiny, tím byl ten chlapík uprostřed, který se hlasitě smál. Ani benjamíněk kanceláře s nervózním úsměvem, který skoro padal z okraje pohovky.

Byli tam samí muži, až na krásnou dívku po šéfově pravici.

Dívka měla lesklé tmavé vlasy a sešikmené zelené oči. Na sobě měla bílé šaty podobného stylu jako Casey. Casey si všimla, že je úchvatná. Zatímco ji pozorovala, zasmála se dívka šéfovu kostrbatému vtipu a zrcadlila řeč jeho těla.

Rozhodně to nebyla jeho asistentka. Nepatřila mu.

Ještě ne.

Casey nechala dívku dívkou a zaměřila se na šéfa. Smál se vlastnímu vtipu, pak se zaklonil a luskl na krásnou nigerijskou hostesku. Hosteska na sobě měla růžové saténové minišortky s červenými šlemi. Jen na chvíličku, tak krátkou, že si jí kromě Casey určitě nikdo nevšiml, se hostesce nepodařilo skrýt nelibost.

Casey obrátila pozornost k muži vedle sebe.

„Líbí se mi vaše kravata,“ řekla a on se načepýřil.

Maličko usrkla pití a chvíli spolu mluvili. Věděla, že si nebude pamatovat nic z toho, co řekla.

„Jsem Brendan,“ řekl. „A vy?“

„Callie.“ Protože to bylo dost blízko Casey, aby otočila hlavu, kdyby ji oslovil. Klíčem byla první slabika.

A za chvíli se ho zeptá: „A co vlastně děláte?“

Dívky se na to vždy ptají. Věděl, že se ptají proto, aby zjistily, co je za jeho oblekem ze Savile Row a rolexkami.

Tahle se ale skutečně zajímala, jak se ukázalo. Dívky se nikdy skutečně nezajímaly. Kdyby mohly, zeptaly by se pro urychlení rovnou na výpis

z účtu. Tahle ale kladla chytré otázky, které ukazovaly, že skutečně poslouchá.

A tak se Brendan rozpovídal. Čím víc se chvástal, tím větší to na ni dělalo dojem.

Zrovna směřovala hovor k Libyi, když se šéf postavil. Muži zdvihli hlavy jako psi, když vůdce smečky zavětrí.

„Ach, to je Oliver. Máme tu... tu věc...“

Museli napochodovat doprostřed maličkého parketu kvůli nějaké komplikované picí hře.

Casey se opřela o rudý plyš pohovky. Naučila se být trpělivá.

Z opačné strany stolu se na ni usmála dívka v bílých šatech.

„Já jsem Amelie,“ natáhla k ní ruku.

„Callie. Jste nádherně opálená.“

„Ach, díky. Zrovna jsem se vrátila z Dubaje. Bavíte se?“

„Skvěle, díky. Znáte tuhle partu dobře?“ zeptala se Casey.

„Tak trochu..., ale víte, jak to je. Není dobré sázet jen na jednu kartu.“

Casey krásné dívce oplatila úsměv.

„To mi povídejte.“

Zazněly první tóny další písničky.

„Bože, hudba je tu příšerná,“ ušklíbla se Amelie. „Ale tuhle písničku miluju.“

„To je legrační,“ odpověděla Casey, „já taky.“

„Takže,“ Amelie při tom klišé obrátila oči, „co děláte?“

„Marketing,“ odpověděla Casey s nadějí, že by na tomhle poli měla šanci obstát. „A vy?“

„Taky,“ odpověděla Amelie. „Kde pracujete?“

Casey se nechtěla zaplétat do hovoru s někým, kdo v marketingu skutečně pracoval.

„Jejda,“ předstírala, že jí na telefon dorazila zpráva a naznačila Amelii, aby jí dala chvílku.

„Odskočím si na toaletu,“ vstala Amelie.

Casey si do telefonu natukala pár poznámek. Usmívala se přitom, aby

to vypadalo, že odpovídá kamarádce na zprávu. Nenahrávala si ten večer, protože by to přes hudbu nešlo. Tajné nahrávání mělo také pravidla. Ne že by je pokaždé dodržovala.

Krátkým googlováním zjistila, že alfa samec skupiny byl výkonný ředitel Core Genu Oliver Selby. Tři roky ve funkci. Velmi bohatý, velmi tvrdý. Přes všechny překážky protlačil vloni Core Gen nepřátelským převzetím jednoho z jejich hlavních rivalů. Nedávno se rozvedl, už podruhé. Nebylo divu, že se Amelie smála jeho vtipům.

Casey odložila telefon a neurčitě se usmála na Brendana na tanečním parketu. Na protější straně místnosti stál slavný herec obklopený děvčaty. Casey si ho líně prohlížela.

Téměř náhodou, zatímco si pohrávala se skleničkou, zaslechla rozhovor z boxu za sebou.

„To vážně udělal?“

„Jo, je to zatracený magor.“

„To je teda hrůza.“

Zpočátku se skoro zkoušela. Jako když četla Rossovy poznámky na jeho stole vzhůru nohama, zatímco se nudila na redakční schůzi. Odposlouchávání byla jedna z jejích profesních dovedností. Něco, na co byla pyšná.

Jeden je Francouz, pomyslela si. Nebyli Francouzi oba, to by nemluvíli anglicky. Ten druhý bude Američan, usoudila Casey.

„Říkal, že se pak cítíš úplně jinak,“ řekl ten Američan.

„To si myslím.“

„Říkal, že to chtěl vždycky udělat.“

Hudba řvala. Casey se snažila slyšet, ale ztrácela slova v nadšených výkřicích, když se rozezněla další písnička.

„I tak je to ale moc, ne?“

„To si myslím. Taky musíš umět dobře střílet. To místo je blízko tábora... Do prdele...“

„Co?“

„Já vím. Takže prostě jdeš do toho tábora uprostřed úplný prdele,

a oni ti dají zbraň nebo tak a ty prostě střílíš... z nějakýho kopce nebo tak něco. Na nějakýho podělanýho chudáka...”

Casey sebou trhla. Rázem byla ráda, že na ně nevidí. Protože to znamenalo, že ani oni nevidí ji. Její tvář se na vteřinu, jenom na vteřinu, rozplynula v šoku. Přinutila se neohlížet.

„To... je šílený...”

„Já vím... Říkal jsem mu...”

Jejich slova pohltila hudba. Museli se naklonit k sobě.

„Jste v pořádku?” Amelie byla zpátky na svém místě a tvářila se ustaraně. Casey ji neviděla si sedat. „Vypadáte, jako byste viděla ducha.”

Casey rychle přemýšlela. „Jen jsem zahlédla svého bývalého. Tamhle, s někým jiným. Vždycky mě... nevím... rozhodí.”

Amelie se ušklíbla. „Všechny máme někoho takového.”

Brendan sebou žuchnul na sedačku vedle Casey. Viděla, že je značně opilejší. Panáky. Řekne jí víc, ale bude vědět méně.

„Všechno v pořádku, zlato?” Objal ji paži, zpocený z tancování.

Casey se automaticky usmála.

„Stephano je na plech,” smál se teď jeden z hlasů za jejími zády.

„Chlape, pamatuješ tenkrát v New Yorku? Je to pošuk.”

„Ta blondýna ho sejme.”

Hovor pokračoval a ozýval se třetí hlas.

„Musím si zaběhnout na záchod.” Postavila se a zářivě se usmála na Brendana.

„Jasně, zlato.” Jeho pohled byl rozostřený.

Vyhnula se stolu a zamířila k baru. Posadila se na jednu z barových stoliček, na kterou Brendan neviděl, jako by si chtěla odpočinout během hledání kamarádky.

Nenuceně se točila na stoličce, až se zadívala na skupinku sedící za Brendanem. Znovu vytáhla telefon a vyfotila si všechny muže u stolu.

„Mohu nějak pomoci, madam?”

Byl to Jasper. Musel se přijít ujistit, že je v pořádku.

„Dala bych si vodku, Jaspere,” rozzářila se. Bude to vypadat normál-

ně, pěkné děvče flirtuje s barmanem. Pak ztlumila hlas. „A mohl bys mi říct, kdo je to u stolu číslo devět?“

Zatímco do sebe obrátila panáka, zalétl k nim pohledem.

„Je to důležité?“

„Ano.“

„Vydrž.“

Odšoural se, zatímco si pohrávala se sklenkou.

S nenucenou elegancí kolem ní prošla Amelie. Věnovala Casey letmý jiskřivý úsměv. V jinou chvíli, v jiném životě by mohly být s Amelií kamarádky, pomyslela si Casey.

„Tady.“ Jasper jí vtiskl do dlaně maličký papírek. „Jméno z účtenky. Black Amex. V pořádku, Amelie?“

„Ahoj Jazzi,“ zavolala na něj Amelie.

Pokaždé, když si někdo začal objednávat pití, brali si kartu. Od šestimístného účtu na baru nemohl nikdo odejít.

„Jazzi, jsi hvězda.“

„Neznám jméno,“ promnul si oči, jako by přemýšlel. „Znám většinu lidí, co chodí pravidelně. Tamtoho ne.“

Položila na bar velké spropitné.

„Víš, že proto to nedělám.“

„Vím, ale i tak...“

Strčil si peníze do kapsy a usmál se na ni. Zmizel za barem, koledoval si o problémy.

Casey se ohlédl ke stolu číslo 9. Teď se k nim připojily dívky. Cílevědomě působící dívky. Casey věděla, že její opatrný tanec proti profesionálkám neobstojí.

Vrátila se ke stolu Core Gen. Už jsou příliš daleko, usoudila, Brendan se už nebude soustředit na práci.

Ale stejně. Možná příště.

„Musím běžet, Brendane.“

Zamrkal na ni, vzpomínal.

„Zlato...,“ lovil v paměti její jméno.

„Třeba příště?“ Něco na tom bylo. Vyplatí se za tím jít.

„Jo,“ rozzářil se. „Chodíme většinou ve čtvrtek. S klukama.“

„Tak se uvidíme.“ Vložila do úsměvu příslib.

„Vezmeš si moje číslo?“ Projevil naději, a tak ho přijala za lehkého povzbuzování.

A pak byla pryč, prolétala se mezi stoly. Amelie jí půvabně zamávala na rozloučenou. Casey v dlani svírala papírek a znovu a znovu si četla jméno na něm.

III

Zatraceně, myslíš, že to je možné?“ Šéf zpravodajství se zaklonil na židli.

„Zatraceně, všechno je možné,“ řekla Miranda. „Pokud já vím.“

„To by bylo...“ Dash Bishop pro jednu neměl slov.

Šéf zpravodajství byl o stupínek nad svými redaktory. A redaktoři zpravodajství byli posedlí přehledem.

Přehled. Přehled. Pořád ten přehled.

Přehled příštích příběhů, které se mají publikovat, jen za pár hodin. Zatímco šéf zpravodajství musí myslet dlouhodobě. Cokoliv od velkého sobotního rozhovoru až po kampaně.

Šéfové zpravodajství chodí na snídane s papaláši, obědvají s ministry a večerí s filmovými hvězdami. Vracejí se s tipy, zatímco v místnosti zpravodajství to bzučí jako v úlu.

Protože Miranda a Casey pracovaly na dlouhodobých projektech, podávaly hlášení Dashovi.

Dash byl klidnější než Ross, odměřenější. Spíš pozoroval než mluvil.

„Suchar,“ zamumlal jednou redaktor politiky, ne zcela souhlasně.

Ti tři se sešli v Dashově kanceláři – maličké místnosti s rozbitými žaluziemi, bez výhledu. Dash si celý den prohraboval dlaněmi tmavé vlasy, až byly celé rozježené. Nikdy nenosil oblekové sako a často během dne ztratil kravatu. Tmavé oči soustředěně mhouřil. Dokázal být velmi zábavný. Rád vtipkoval pod vousy.

„Mám jejich fotografie,“ poklepala Casey na svůj notebook.

Všichni tři se dívali na oněch osm mužů. U Gigiho bylo slabé světlo, fotografie byla neostrá.

„To ses moc nesnažila,“ utrousila Miranda.

„Už jsme o tom chlapíkovi slyšeli?“ zeptal se Dash. „O tom chlapíkovi s Amexem, Sebastienu Azarolovi.“

„Investiční fondy. Pochází z Argentiny, ale teď tráví čas mezi Ženevou a Londýnem. Třicet sedm. Ženatý, dvě děti. Cyan Capital sídlí na Kajmanských ostrovech, kvůli daním. Ale všichni jsou daňově neutrální a tak. Už pár let je to bomba. Ocenila bych je na dvě stě milionů.“

Dash hvízdal. „Šterlinků?“

Casey přikývla. „Spoluzakládal Cyan Capital.“

„Bude to zatracený investiční manažer hedgeového fondu,“ řekl Dash. „Všichni jsou stejní.“

„A jaký je?“ zeptala se Miranda.

„Velmi nenápadný,“ připustila Casey. „Žádné rozhovory. Žádné profily. Oženil se s dívkou z Argentiny. Rozdali různě pár darů. Galerii. Několika nemocnicím. Žádná politika. Nic, co by upoutalo pozornost. Neslyšela jsem o něm.“

Před schůzkou projela databáze, hluboké bažiny informací, z nichž *Post* denně čerpal, ale tentokrát z nich dostala jen čísla. Žádné nálady, žádné pocity.

„A tihle chlapi? Nějaká identifikace?“ Dash si na fotografii zblízka prohlížel tři muže zcela nalevo.

„Myslím, že druhý zleva je ten, který o všem věděl,“ upozornila Casey. „Ale nejsem si úplně jistá.“

Prohlíželi si muže u stolu detailněji. Azarola byl uprostřed skupinky, byl středem pozornosti.

Ze stránek Cyan Capital nezískala skoro nic. Telefonní číslo. Adresu poblíž Green Parku. Pár slov o oddanosti, odpovědnosti a pečlivých počtech a zároveň o tom, že společnost za nic nenese odpovědnost.

Casey našla pouze jedinou Azarolovu fotku. Byla na stránkách *Forbesu*, který se nad výnosy Cyanu rozplýval. Na snímku byl v uhlazeném tmavém obleku s tuctovou kravatou. Tmavé vlasy a chladné, vypočítavé oči. Vlasy mu řídly, pas se rozšiřoval.

Na fotografii od Gigiho se bílá košile upoceně rozevírala a ukazovala kudrnaté tmavé chloupky a silný zlatý řetěz. Azarolova ruka se zlatým náramkem spočívala kolem krku muže vedle něj, ale nevypadalo to tak docela jako objetí.

„Můžu se začít vyptávat.“

„Ne,“ přerušil ji Dash. „Zatím zůstaň neviditelná.“

„Jistě.“

Byli zvyklí lovit ticho, ve stínu. V každém vyšetřování nastal okamžik, kdy se krytí prolomilo. Kdy se jejich cíl konečně dozvěděl, že po něm jdou. Ten okamžik ale budou co nejvíc oddalovat. Je snadné zamést stopy.

„Myslíš si, že je to sakra vůbec možné?“ zeptal se znovu Dash.

Postavil se a rozhlédl se po kancelářích *Postu*.

V téhle části města, které se někdy říkalo Belgravia, působila zpravodajská místnost *Postu* jako kterákoliv jiná kancelář. Jen tam byl větší nepořádek. Zpravodajské místnosti nikdy nepůsobí atraktivně. Stoly byly uspořádané zhruba po sekcích. Zprávy. Obchod. Sport. Komentáře.

Načechrané sekce jako kultura, knihy, články, časopisy byly o patro výš, moudře se separovaly od chuligánů ze zpravodajství. Atraktivní dívky z módní redakce se nesly po schodech a reportéři je uznale sledovali.

Tady dole se všude povalovaly hromady novin a složek. Stěny byly poseté obrovskými zarámovanými kopiemi těch nejlepších prvních stran. Tu královská svatba, tam nový premiér. Zpravodajství dominoval vybombardovaný autobus.

Z velkých obrazovek se neustále valily zprávy. Zvuk byl vypnutý a pozornost se nesoustředila na hlasatelky s laním pohledem, ale na texty běžící dole. Když se objevilo něco velkého, zesílili zvuk, který se spojil s narůstající kakofonií hovorů reportérů a neutuchajících telefonátů.

Samotní reportéři byli ošuntělí mrzouti, obrazy Doriana Greye vlastních otištěných fotografií.

„Šlo by to. Možná.“

„Šlo by to,“ zopakoval. „Ani to nemusí být Azarola. Mohli se bavit o komkoliv. Neslyšela jsi, že by zmínili nějaké jméno, ne?“

Byl zvyklý chopit se vesla. K jeho dovednostem patřilo rozhodování, kam nasměrovat zdroje, kdy zatlačit. Jeho prací ale také bylo tahat reportéry ze slepých uliček. Omezit ztráty.

„Proklepnete to,“ rozhodl Dash. „Chci o Azarolovi vědět všechno. Zjistěte, kdo jsou ti chlapi na fotografiích. Promyslete to. Celou tu věc promyslete. Není tolik míst, kde můžete někoho zabít, aniž by si toho někdo všiml.“

„Víme, že lidi jezdí do Thajska znásilňovat čtyřleté děti,“ upozornila Casey.

„A všichni víme, co dalšího se dá najít na internetu,“ dodala Miranda.

Miranda na internetu jako jedenáctiletá jednou pózovala a podobné zprávy ji dodnes budily v noci.

„Vzpomínám si, že se o těchhle věcech mluvilo za války v Jugoslávii. Ostřelovací ulička. V Sarajevu, nahoře u srbských boháčů,“ pokrčil Dash rameny.

„Říkala jsi, že jeden z nich zněl, jako by to neschvaloval?“ pročetla si Miranda poznámky. Casey sepsala všechny detaily ještě dřív, než vůbec vyšla z klubu.

„Říkal, že je to šílené. Ten Američan.“

„Takhle by se dalo dostat dovnitř,“ pokračoval Dash. „Ale buď opatrná. Myslím to vážně. Mrtví reportéři jsou k posrání.“

„Jak okouzující.“

„A jak to šlo s Core Genem?“ zeptal se Dash. I to bylo v poznámkách.

„Moc jsem se nesoustředila,“ připustila Casey. „Moc toho nemám. Jen základ.“

„Nicky si myslí, že jim možná hrozí převzetí,“ podotkl. „Připadá jí, že to vloni trochu přetáhli a Alphavivo by se mohlo pokusit je spolknout.“

Nicky dělala obchodní zprávy. Oblékala se jako bankéřka a hlala účetní bilance, jako by to byly laciné romány – což někdy vlastně byly. Plynuale hovořila o zajištěných dluhových obligacích a pojištění proti nesplacení dluhopisů, dluhopisech s platbami v hotovosti a nadřazených úvěrech. Rosse to vyvádělo z míry a Nicky ho vyváděla z míry ráda.

Společnost Alphavivo, největší světový obchodník s komoditami, neměla radost, když se v jejich zpětném zrcátku objevil Core Gen, který pohltit konkurenci.

„Proberu to s ní,“ řekla Casey. „Už vím, kdy a kde se scházejí, takže něco mám.“

Dash se podíval na hodiny. „Už musím jít.“

Blížila se čtvrtá odpoledne a porada, na které redaktoři rozhodovali o článku na titulní stranu.

Porady přerušovaly den jako kameny tok řeky. Stanovené časy, kdy bylo třeba se přikrčit a ponořit. Vyčarovat z chaosu tisíce slov a desítky fotografií, den co den.

Dash vyrazil z kanceláře. Casey a Miranda zamířily ke stolům.

Několik reportérů je se zaujetím sledovalo. Miranda na sobě měla velmi krátkou vinylovou sukni.

„Kdysi jsem nosila šedé roláky a hnědé sukně až ke kotníkům,“ svěřila se Miranda jednou Casey, „protože jsem chtěla, aby mě jako novinářku brali vážně. Jenže pak jsem si uvědomila, že mi je šestadvacet a jsem zatraceně sexy, takže mě nikdo brát vážně nebude, ať na sobě budu mít cokoliv. Tak jsem sejmula pár členů vlády a nosila si, co jsem kurva chtěla.“

Dnes ale byla Miranda myšlenkami jinde.

Miranda a Casey měly malou místnost stranou od hlavní kanceláře. Využívaly ji k telefonování, když potřebovaly ticho. Nebo k práci na tajnějších dokumentech. Nebo k probírání nápadů, které nešlo vytrubovat nahlas – ani ve zpravodajské místnosti.

Ted' se tam stáhly a Miranda se opřela o stůl.

„Já ti nevím, Casey. Mohlo by to být nebezpečné.“

Casey na chvíli zahlédla její obavy, většinou pečlivě skryté.

„Může být,“ souhlasila, „ale z těch dokumentů Wynford Mortimer mi začíná hrabat.“

„A nezaříznul to?“

„Ne.“

Casey se posadila ke svému počítači.

„Kde...“ řekla si téměř pro sebe. „Nějaký festivalový areál. Tábořiště.“
„Nemůžou tím myslet něco jako Glastonbury,“ upozornila ji Miranda,
„nebo Burning Man?“

Casey si představila tisíce barevných stanů rozprostřených po poušti. Rozesmáté tváře, vlajky vlající ve větru. Dunící hudba a oheň šlehající k obloze.

„Dozvěděli bychom se to,“ řekla Casey. „Byl by to obrovský příběh, kdyby se tam stalo něco takového. Doslechli bychom se, i kdyby se tam někdo předávkoval.“

„Tábořiště na dovolenou?“ navrhla Miranda. „Kempování mi zní jako peklo, ale kdo ví?“

„Zase,“ namítla Casey, „dozvěděli bychom se o tom. Ověřím to, ale jsem si jistá, že bychom se to už doslechli.“

Casey si pohrávala s řetízkem kolem krku a malým stříbrným ptáčkem na něm.

„Co třeba...“ zdráhala se to říct, „chudinská čtvrť?“

Některá z největších světových měst obklopovaly obrovské slumy. Kapské Město, Nairobi, Mexiko City, Dháka – všude se táhly kilometry chatrčí vystavěných z kdečeho, co bylo po ruce.

„Některé chudinské čtvrti mají vlastní pravidla,“ upozornila Casey.

„A když uvážíš ozbrojenou kriminalitu v Riu...“, zamyslela se Miranda. „Týdně tam dojde skoro ke dvěma stům případům střelby, myslím, takže: všimli by si ve favelách dalších mrtvých?“

„Lidi v nejbližším okolí ano,“ uvažovala Casey.

„Ale ty by nejspíš nikdo neposlouchal,“ doplnila Miranda.

Chvilí seděly mlčky.

„Jéje, případ.“ Ve dveřích stál redaktor denních zpráv. „Felix Lincombe se včera v noci u Gigiho muchloval s někým jiným než se svou ženou. Je ten zdroj v pořádku?“

Felix Lincombe momentálně ztvárňoval ve West Endu Macbetha, vyplesoval si už beztak hvězdný profil před příští oscarovou bitvou. *Post* ho počastoval mimořádně skvělou kritikou.

„Naprosto, Bille.“

„Neptal bych se, ale z právního to chtějí vědět. Jsou trochu na trní.“

Právní oddělení všem v *Postu* nahánělo hrůzu. Pročítali každý článek označený jako citlivé téma a podtrhávali všechno, co by reportéři neobhájili.

„Řekni jim, že je to v pořádku,“ ubezpečila ho Casey. „Viděla jsem je na vlastní oči. Dokonce jsem je i vyfotila, ale to bychom raději neměli zmiňovat.“

„Tys byla včera u Gigiho?“ zasmál se. „Kdy sakra spíš?“

Odšoural se.

„Zaevidovala jsi to?“ zeptala se Miranda.

„Hned dneska ráno.“

„Bože, ty se fakt nikdy nezastavíš.“

„Je to zpráva,“ protestovala Casey. „A dobrá. Zlí hoši si toho nevšimnou a podniku to přinese publicitu. Bude to vypadat, že to přišlo od ní, ať už to je kdokoliv.“

Miranda obrátila oči v sloup a pak se pustily do práce.

IV

Z ískávání podkladů bylo náročné na čas. Casey se pustila do pátrání. Obchodní rejstřík, volební seznamy, katastrální úřad. Pomalu zjišťovala, jak Cyan uvažuje. Rozplétala jeho úspěchy i pochybení – těch nebylo mnoho.

Pavučina se rozrůstala.

Potřebovala jméno toho Američana, to byl její cíl. Vypracovala seznam Azarolových společníků a všech jeho kontaktů.

Šlo to pomalu, jako když se fotografie vynořuje v misce s vývojkou. Objevovaly se přízraky.

Na velké televizní obrazovce nad její hlavou běžela vražda v ulicích Cobhamu. Manžel ubil svou ženu, mysleli si, a pak utekl do noci. Dělal rozhovor se sousedkou, upravenou, v tmavě modrém svetříku, překvapenou, že je v televizi. Casey ani nemusela zesilovat zvuk, aby věděla, co říká.

Takový šok. Člověk by nečekal, že by se tady mohlo něco takového stát. Taková pěkná rodina, víte. Vždycky byl tak zdvořilý. Ale člověk nikdy neví, že? Žena zavrtěla hlavou a perlové náušnice se rozhoupaly.

Zase se soustředila na své vyšetřování.

Ten Američan mohl být bratr, kamarád nebo kamarád kamaráda. Ale nejspíš spolu pracovali, protože tihle hoši z města takhle nejsnáze navažují přátelství. Bylo by to snadné, kdyby mohla tu fotografii ukázat někomu z podatelny, protože tam měli vždycky přehled.

„Co byste potřebovala...“

Pokrčení ramen, úsměv, desetilibrovka.

„No, on... To je...“

Ale byl to risk a ona neriskovala. Ne, pokud nemusela. Pak to mohla

být tajná láska. Zachichotání, pohození vlasy. Jen bych mu tu chtěla nechat vzkaz...

„Vždycky je tam někdo, kdo obsluhuje kopírku,“ řekla jí před nějakou chvílí Miranda.

Každý řetěz má slabý článek. Někoho, komu na tom tolik nesejde, někoho, kdo je hůř placený, koho si nikdo nevšímá.

Ross trávil spoustu času zpovídáním popletených bulharských uklízeček, protože v *Postu* vysypávaly koše, a kdyby chtěly, mohly vědět o všem.

Ale ne tentokrát.

Poslala seznam jmen obrazovému redaktorovi. Bez vyptávání dostala fotografie. Dívala se na rozmazanou fotku svého Američana a snažila se poskládat dílky skládačky.

Pokaždé bylo těžké mít jistotu.

Různé úhly. Různý výraz. Různé oblečení.

Pár možností vyzkoušela na Mirandě.

„Podívej se na jeho obočí,“ zavrtěla Miranda hlavou. „Jak se na koncích kroutí. To není on.“

„Mohl by to být tenhle? O pár let starší. O pár kilo těžší. S úsměvem.“

„Ne.“

Casey zdvihla oči. Televizní společnost k případu vraždy vyslala svou hlavní hvězdu a oporu. Ve slepé uličce v Cobhamu vypadala uvězněná, jako z jiného světa. Červené mikádo, které už léta neměnila, se lesklo ve slabém slunci, když přitakávala starší sousedce.

Kdo jsi? Řekni mi, kdo jsi.

Červené mikádo znovu přikývlo. Obrazovku zaplnila manželka, usmívající se blondýna, znehybněná na věky.

Známe jen jednotlivé záběry.

Casey pokračovala v práci.

„Tenhle? Trošku opálený. A s delšími vlasy.“

„Dívej na úhel od čelisti k oční jamce. Ne.“

Casey se záhy naučila, že lidé se dají poznat podle chůze. Podle toho,

jak naklánějí hlavu. Hlas jí dokázal prozradit všechno. Dívat se na fotografii a na člověka bylo jako dívat se na mapu a pak na úbočí hory. Jeden se naučí v nich číst, ale mohou ho nachytat.

Casey si celou dobu dělala pečlivě poznámky. Částečně proto, že bylo tak snadné zapomenout něco, o čem si člověk myslel, že by nikdy nezapomněl. A částečně proto, že se jednou bude právní oddělení pít po každém slově. Vyšetřování trvá dny, týdny, měsíce. Poslala zprávu Jasperovi.

„Dej mi vědět, kdyby se Azarola vrátil do klubu. Nejvyšší priorita.“

„Provedu. Ale nechodí pravidelně. Trochu jsem se na něj poptal. Opatrně. Nic.“

„Trošku rozhodit sítě? Mohl by být v Ženevě. Nebo někdo z Cyan Capital. To je jeho fond.“

„Zkusím to. Slibuju.“

„Jsi hvězda.“

Sítě zaměstnanců barů byly důležité. Pomlouvají se a soupeří spolu, ale vědí, koho vyhodili z klubu za to, že se ohnal po barmanovi, a která děvčata jsou opilá, jak zákon káže, a budou zvracet na záchodcích.

A pak je tu neoficiální šuška, když policie v utajení pročešává kluby v marné honbě za nekonečným koloběhem drog ve městě.

Následující čtvrtek zašla k Gigimu. Přes místnost se mračila na místo, kde měl být ten Američan.

Sousedy z Cobhamu už drama začalo nudit a kamery postupně odjely.

■

Opatrně, nebezpečně, začala Casey uvažovat, jak by se s ním mohla setkat. Dostat se k jádru tajemství, ať už bylo kdekoliv.

Při každém vyšetřování mohlo trvat měsíce, než došlo na závěrečnou scénu. Zřídka kdy Casey na někoho prostě nakráčela. Nečekaný telefonát vyvolává nevraživost.

A úvodní setkání určí vše ostatní. Proto ho Casey s Mirandou plánovaly hodiny, dny, týdny.

Jednou z možností byl letmý kontakt. Udělaly to v nejrůznější podobě stovce lidí. Narazily na cíl ve výtahu na Maltě... „Nepotkali jsme se už?

Neznáme se odněkud?“ Předání vizitky a odchod sledovaný pohledem. Tak nenucené, běžné.

Dotyčnému nicméně polichotilo, že ho někdo poznává.

Žádné noviny by přece neposlaly člověka na Maltu, když bylo možné se seznámit v Londýně během polední pauzy, ne? Vždyť by to nedávalo smysl? A tak se uvolnil.

Nebo cíl mohl někdo doporučit.

Jejda, potřebuju někoho, kdo by to mohl zařídit. Asi nějakého lob-bistu.

Jistě, někoho znám. Dám vám jeho číslo.

A první kontakt se odmlčí a přemýšlí – možná pomaleji, takže Casey musí být nezvykle trpělivá –, že by bylo lepší, aby cíl věděl, kdo na něj odkázal.

„Víte co,“ řekne nakonec. „Pošlu vám oběma e-mail a propojím vás. Jo, to bude nejlepší.“

„To mi moc pomůže,“ s tím správným stupněm vděčnosti.

Ty poškrábeš mě...

A ona bude mít mailovou adresu, vizitku a webové stránky. Možná dokonce i společnost.

A samozřejmě ten první chlapík – ať už vědomě, nebo ne – potřebuje, aby byla skutečná. Nemůže být tím, kdo vpustí trojského koně.

■

Dash nahlédl do místnosti. Casey a Miranda byly ponořené do přemýšlení, hlavy u sebe.

„Kde?“ zeptal se. „Kde se to děje? Pokuste se to vysledovat.“

Miranda vzhledla a usmála se. Casey se při vyrušení zamračila.

„To dělám,“ utrousila Casey. „Pokaždé. Jsem jim v patách.“

Miranda se znovu usmála a nepřítomně jedla cupcake. Casey, celá vy-chrtlá, zapomínala jíst.

„Jen nápad,“ uklidňoval Dash Casey.

Zmizel směrem ke zpravodajské místnosti a Casey kousala konec tužky. Kde? Ztišily se, když kolem stolu prošel šéfredaktor.

Stejně jako prezidenta, ani šéfredaktora nebylo třeba jmenovat, každý věděl, o koho jde.

Andrew Salcombe postupoval po Fleet Street a každé další noviny byly stupínkem nahoru. V *Postu* byl nový a zpravodajská místnost si ho měřila podezíravými pohledy.

Casey si ho prohlížela právě teď. Měl zlatavě rezavé vlasy a brýle, bílá kůže vypadala jako bez krve. Bez krve a bez soucitu, pomyslela si.

Salcombe byl tichý v porovnání s posledním šéfredaktorem *Postu*, jehož smích se rozléhal po místnosti, jakmile šly noviny do tisku. Oplakávaný bývalý šéfredaktor obcházel kanceláře a nad hlavou se rozmachoval pálkou na pólo, vysílal své vojsko do bitev a po mimořádných triumfech přistávaly redaktorům na stolech láhve šampaňského.

Jenže předchozí šéfredaktor před třemi měsíci odešel po roztržce s majiteli novin.

Pár hodin poté se objevil Salcombe, pro někoho podezřele rychle. *Post* byl posledním stupínkem jeho plynulého postupu. Miranda si myslela, že by se o to místo mohl ucházet Dash, ale byl na to trochu mladý.

Na schůzích šéfredaktor tiše poslouchal, vstřebával nápady a sklízel úspěchy. Jeho příznivci o něm říkali, že je perfekcionista. Všichni ostatní tvrdili, že je posedlý kontrolou.

Casey slyšela, jak šéfredaktor myl novinářům hlavu, tiše a jízlivě. Byl v tom náznak sadismu, který se nikomu nelíbil. Novináři začínali být ostražití.

Dash také utrousil něco ohledně rozpočtu. Salcombe upozornil, že vyšetřovací tým je drahý. Je to nutné? Každá reportáž rovněž představuje obrovské právní riziko. Další noviny pak tříměsíční práci vykradou během tří minut. A někteří čtenáři nemají rádi brutalitu.

„Blbost,“ vyštěkl Ross.

Casey si občas koutkem oka všimla, jak ji šéfredaktor pozoruje – ostražitě a lhostejně zároveň. Bylo jí to nepříjemné.

Právě teď se Salcombe na Casey díval bledýma očima. Připadala si jako motýl na špendlíku. Dash mu ještě neřekl o jejím honu.

„Půjdu ven,“ pošeptala Casey Mirandě a proklouzla ke dveřím. Později seděla před Azarolovým domem na Knightsbridge. Štukované bílé průčelí. Nesporné bohatství. Peníze, za které si člověk koupí cokoliv.

Cokoliv.

Naproti byl park. Ležela v trávě, jedla zmrzlinu a v bavlněné sukni a růžovém květovaném topu byla neviditelná.

Z trávníku pozorovala, jak Azarolova rodina přichází a odchází. Manželka. Cvičitelka jógy. Chuva. Poznávala zvyky. Nacházela slabiny. Azarola tam byl zřídka, jak teď věděla. Žádná z tváří poznačených v její složce se neobjevila.

Azarola mizel na celé dny a Casey netušila kam.

Kdo jsi? Pověz mi, kdo jsi.

„Je divné sedět hodiny před něčím domem,“ řekla Mirandě, když si v kanceláři zapisovala poznámky.

„Jestli ti to přestane připadat divné, začni si dělat starosti,“ odpověděla Miranda.

Azarola se k Gigimu už nevrátil. Dny se vlekly.

„Pokročila jsi?“ Dash se zastavil u jejího stolu.

„Ne,“ musela Casey připustit.

Krčila se nad svou reportáží, jako by ji obklopovaly hyeny.

„Možná z toho nic nebude, Casey.“

Jistě, možná z toho nic nebude. Mohlo jít o městskou legendu o kamarádovi kamaráda nějakého kamaráda. Mohlo jít o vychloubání, které se vymklo kontrole. Tak snadno mohlo jít o opilecké přehánění při vyprávění historky důvěřivému kumpánovi.

Přinejhorším se i mohla přeslechnout.

„Možná.“

„Miranda potřebuje pomoci s Wynford Mortimer,“ řekl Dash. „Jsou to spousty dokumentů. A taky jsem se probudil uprostřed noci a napadlo mě, že je to celé naprosto šílené, no ne? Něco takového by přece nemohl nikdo udělat. A stejně bys to musela vidět, abys o tom napsala reportáž, jinak ti to nikdo nikdy neuvěří.“